

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Optrin af Norners og Asers Kamp

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Optrin af Norners og Asers Kamp", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 22. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_169A-txt-shoot-idm1558.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Anden Samtale.

Godmunds Bo.

Thorkild.

Hilsæl, min gamle Fosterfader!

Godmund.

Dig lønne Guderne din Gang og Hilsen!
Men hveden kommer du? er Noget hændt,
Da siig mig Tidende! thi nu mit Øre
Maa træde i det dumme Øies Sted.

Thorkild.

Fra Kongehallen kommer jeg.

Godmund.

Er Gammen
Endnu i Sal? mig bæres altid for,
At der vil blive onde Tidender at spørge.

Thorkild.

I mange Vintre var dit Ord det samme,
Og tit mig tyktes det var grumme sært;
23 Hvert Aar som gik jeg hørte ny Bedrifter
Af Sigmunds Sønner, saae hvordan hans Æt
Forøgedes, og mente vist at Slægten
Var nu udfriet fra den haarde Dom,
Som hidtil syntes over den at hvile,
Men atter maa jeg grue.

Godmund.

Hvad er hændtes?

Thorkild.

Sinfjotle er hjemkommen seierrig,
Men han i Tvekamp dræbte Borghilds Broder,
Hun tog af Sigmund Bod, men grant jeg saae
At Hjertet pønsed kun paa grusom Hevn;
Selv Sigmund frygted, bød mig at udspørge
De høie Aser, halv tvetydigt var
Mig Guders Varsel, dog jeg tyktes skønne:
Sinfjotles Liv laa i hans Faders Haand.
Ved dette Svar blev Kongen vel tilmode,
Men alt for sikkert tyktes det mig ei.

Godmund.

Jo alt for sikkert mig det tykkes være:
Af alt for nære Frænder er han født,
Thi maa de nærmeste ham Bane volde.

Thorkild.

Ja vist det er, jeg ahner intet Godt,
I Dag skal drikkes Gravøl efter Gunnar,
Men sælsom Angest mig af Salen drev,
24Jeg grued for de dybe, tomme Kedler
I hver jeg saae det underlige Kar,

Som efter Blod af Volsungætten længes,
Og vorder aldrig fuldt.

Godmund.

Engang, engang
Det fyldes vist, men ve den Søn af Askur,
Som i det gyder sidste fulde Skaal!
Med Brag det vælter sig da fluks, og skyller
Ham ned med al sin Slægt til Hel,
Thi haardt vil Odin sine Ætmænd hevne.

Thorkild.

Dit lukte Øie stirrer længer frem
End vort det aabne. Men du vise Gubbe!
Ved Sagn, og Grunden i den stille Nat,
Jeg vokset er som Barnet monne vokse
Ved kraftig Spise og den søde Søvn;
Nu mener jeg at kunne Kløgten løse
Af Ordets Fængsel, vil du derfor nu
Mig aabenbare, hvi paa Nornens Skjold
Saa blodige de Runer staa for Slægten?

Godmund.

Og er jeg Norne da, mens du mig byder
At sige Norners hemmelige Raad?
Om vore Guder tør jeg dristig tale,
Thi de er' fødte og forgaa som vi;
Men for Alfader, som er aldrig blevet,
Og for hans Raad som Norner føre ud,
I Ydmyghed jeg knæler taus, ærbødig.
Som Barnet vil I Yngre altid spørge:
Hvorfor? hovmodige I af os æske Svar,
Som om det var en dyb, forborgen Konst
I havde fundet, saa os at udspørge.
Men, tro mig! i halvfemsindstyve Aar
Jeg vandred her og Meget har jeg nemmet,
Men alt som sig forøgede min Kløgt,
Jeg flere Spørgsmaal fandt, og gjorde færre.
Vi mægte kun at sige hvad vi veed,
Og hvad os tykkes, stundom, men kun sjelden,
Hvoraf, og endnu sjeldnere hvorfor.

Thorkild.

Ei maa du vredes! heller siig du mig,
Ifald du mægter det med Ord at sige,
Hvoraf du kender Slægtens haarde Dom!

Godmund.

I Lunden hisset stod en gammel Eg,
Det længe var den stolteste i Skoven,
Men trende Somre udi Rad jeg saae
At Lynet søgte den, alt mer den sprængtes,
Da gætted jeg, dens Liv var snart forbi,
Enddog hvorfor jeg ikke kunde vide.
Saa er det og med Slægters Liv paa Jord:
Vi se, vi gætte, høie Norner raade.

²⁶*Thorkild.*

Ei siger jeg imod, men sikkert har
Du end et Mærke, som dig saa forvisser.

Godmund.

Et Mærke har jeg paa den samme Eg,
Jeg elsked den og slukked engang Ilden,
Som vilde den fortære, næste Vaar
Den end var grøn, men atter rammed Lynet,
Og ikkun Aske laa hvor Egen stod.

Thorkild.

Du mener Sigmunds underlige Frelse
Maa lignes ved den slukte Brand.
Men mig ei tykkes saa, thi du forvoven
Dig satte imod Guders klare Raad.

Godmund.

Nu mærker jeg tilvisse, du est voksen
Og veed af Ord at løse Kløgten ud,
Men tungt det er for mig paa gamle Dage
At saa beskæmmes af min Fostersøn;
Du veed saa fluks og grant alt hvad jeg mener,
Og hvad jeg i saamange Aar ei saae
Det ligger lige for dit skarpe Øie;
Nu mærker jeg at altid jeg var blind.
Men siig mig dog alt med din store Kløgt,
Om og min Tanke faldt paa Sigmunds Frelse,
Da jeg, mens han i Gotland var, dig sagde,
At Slægten vist ei leved mange Led?
27 Forkynd mig og, ifald du det kan mindes:
Hvordan blev Volsung født?

Thorkild.

Du driver Spot
Med mig, min Daarskab og min Ungdom,
Det er forskyldt, men undervis mig nu,
At ei vankundig jeg skal tro mig kløgtig!

Godmund.

Den alderstegne Rerek sad paa Høien,
Han havde selv sin egen Bautasten
Opreist, thi Søn ham ikke Norner undte.
Han saae paa Stenen med bedrøvet Hu,
Og vaandefuld til Guderne han bad,
Da rørtes Odin af sin Ætmands Kvide,
Sin Mø nedsendte han med sælsom Frugt,
Og Rerek kendte Odins store Naade.
Da groed Volsung udi Moderliv,
I Vintre fem han groed saa, men aldrig
Det undtes ham, lig andre Mænd at fødes,
Udskaaret blev han af sin Moders Liv,
Og Volsungætten blev; men som dens Ophav,
Saa er dens Færd og underlig paa Jord.

Thorkild.

Ak, nu forstaar jeg dig. Til Kongehallen
Jeg iler fluks at skue Norners Dom,
Thi sikkerlig i Dag den aabenbares.

Kongehallen.

Borghild.

Sinfjotle! Du ved Brud og Liv har skilt
Min Broder, jeg din Undergang har svoret,
Men Sigmund bød mig tage Bod for Hevn,
Og Kvinden maa sig efter Manden føie;
Thi rækker jeg dig dette fulde Horn,
Udtøm det! og jeg er med dig forsonet.

Sinfjotle.

Men drøit det er at tømme, som jeg ser,
Hel grumset er den Drik, som du mig byder.

Sigmund.

Ræk hid, min Søn! jeg tømmer den for dig.

Borghild.

Kan Sigmunds Søn ei tømme selv et Horn?
Skal dette og din Fader for dig drikke?

Sinfjotle.

Stifmoder! Ondt du har i Hornet blandet,
Jeg taaler ei den stærke Sonedrik.

Sigmund.

Du tager Feil, min Søn, den Drik er kraftig,
Men ikke ond, dog ræk mig ogsaa den!

Borghild.

Sinfjotle! end jeg rækker dig et Horn
Og sværger høit ved alle Valhals Guder,
At værre Vædske ei blev øst deri,
29 End den Kong Sigmund uden Men har drukket.
Est du hans Søn, du drikker og som han,
Hvis ei, da est du med en Træl vist avlet.

Sigmund.

Saa viis da, Søn, du est af Volsungs Blod!

Sinfjotle.

Har jeg i Live ei det vist, da skal
Jeg vise det i Døden, jeg fornemmer
Min Tid er omme, da min Fader selv
Mig ægger til at tømme Edderdrikken,
Enddog forinden ei som han jeg er.

Borghild.

Nu, Sigmund, har jeg fanget Bod for Broder.
Men staa, Sinfjotle, fast paa dine Ben;
Hvi raver du? est du saa tidlig drukken?

Thorkild.

Af alt for nære Frænder var han født,
De nærmeste ham maatte Banen volde.
